

BİR SAVIŞCI EİBİ;

OSMAN OSMANAĞAOĞLU

Düzenli - disiplinli bir yaşam aynı zamanda devrimcilikte kalıcılığın önkoşullarından biri olduğu bilinir. Böyle yaşam sürelerinde halkımız tarafından önemsenir, onlara değer verilir. Çünkü onlar yaptıkları işe değer verir, en iyisini yapmaya çalışırlar.

Bugün devrimci olmanın, onurlu-erdemli olmanın direnmekten geçtiğini en iyi bilenlerdeniz. Direnişin gerekli olmakla adlandırılması ise bu gerçeğin en yalın ifadesidir.

Büyük kahramanlıklar, direnişler nasıl tarihimizin altın sayfalarını oluşturuyorsa, bu kavşada düşüpte kalkmayanlar, yok olup gidenlerde bu tarihin sayfaları arasında yer aldı, tarih onlarında yazdı. Bununla birlikte, bu yolda ayağı takılıp tökezleyenler, yere düşenler, bunun sonucu olarak ta koşusunu geciktirenler, sonradan daha hızlı koşanlarda oldu. Onlar düşüpte yeniden ayağa kalkmanın, kalkıpta koşmanın, kendini yeniden yaratmanın adları oldular. Çok gerilere gitmeye gerek yok. Şu yaşadığımız Ötüm Örucu destanımızın sürecine baksak daha birçok örnekle, ilkelere karşılaşıyoruz.

O bir emar...

Birçoğumuz henüz bu dünyaya gözlerimizi açmamışken, birçoğumuz yeni emeklerden, belli misketaynarken O devrimciliğe başlar. Hareketimizle yaşıt devrimcilik yaşamı vardır. Ki bunun uzun bir limiti hapistanelerde, tutsaklıkta geçmiştir. Dahası birçoğumuzun yaşına denk düzen bir tutsaklıktır bu.

O, bir ömür boyu devrimciliğin adıdır...

'80 öncesi başlayan devrimci yaşamı yaklaşıp

olarak 25 yılı aşkın bir mücadele ile örülmüştür. Mücadele yaşamında inşili-çıkışlı dönemlerde olsa kalıcı bir kişiliğe sahiptir. Cunta yıllarında tutsak düşmüş, ağbisi ile birlikte 7 yıla yakın hapis hanesinde kalmıştır. Tutsaklıkta kan-can bedeli yürüyen direnişi, onlarca açlık grevini, işkenceleri, baskıları yaşamış, 84 ö.Ö'de sorumlusu Abdullah Meral'in şehitliğini yaşamıştır. 87 yılında tahliye olmuştur. Tutsaklığın ardından kısa bir dönem boşluk yaşayıp, ardından gençliğinin geçtiği Kadıköy bölgesinde derneklerde-mahallelerde yeniden mücadele saflarında yerini almıştır.

İlerleyen dönemde mahalle örgütlenmesinde sorumluluklar almış, ardından '92 başında İstanbul Halik Milislerine Komutan olarak atanmıştır... Milis ekiplerinin yeni kurulmaya başlandığı, neyin-nasıl yapılacağı bilinmediği bir dönemde işin başındadır. Tecrübesini, emeğini, alın terini, gecesini-gündüzünü bu işin başarısına ulaşması için seferber eder.

Bu işte yan çizenlere, işi yokuşa sürenlere, bir bir dereden su getirenlere karşı tahammülsüzdür. Söyleyeceğini açık-açık söyler, hiç çekinmeden eleştirir. Karadeniz insanıdır o. Dobra-dobra konuşur. Lafı hiç dolandırmadan söyleyeceğini ifade eder. Yaptığı işin önemini bilincindedir. Bu yanı sıra titizdir de. "Milis örgütlenmemiz kurduk. Şimdi sıra onu pratiğe sokup geliştirmekte... Bu örgütlülüğü her tarafa yayacağız. Önümüze çıkan tüm engelleri de aşacağız. Böyle çok şey konuştu, pratiğe gelince yan çizenlere

de hadlerini bildireceğiz..." sözleri O'nun bu konudaki kararlılığının güzel bir ifadesidir.

Sonuçta harcanan emekler meyvesini verir. Mİ-
lisler kısa zamanda pratığe sokulur ve gündeme yerleşirler. Tecrübe ve birikim kazanırlar. O sadece örgütleyen, yöneten değil; her zaman ekiplerin yanında olan, yarı geldiğinde boşlukları doldurandır. Silahlı Devrimci Birlikleri'nin (SDB) peş-peşe operasyonlar yemesi, şehitlikler-tutsaklıklar yaşamısından dolayı Mİlisler daha üst düzeyde eylemler içine girer ve bu yarıyla düşmanıda şaşkına uğratırlar.

Sonra... '80'li yıllarda aşınır olduğu hapishane yolları yeniden gözetür O'na.... '92 Eylül'ünde Mİlis operasyonu sonucu tutsak düşer. Olumsuz bir şube süreci yaşayarak hapishaneye adım atar. Uzun bir dönem yaşadığı şube sürecinin etkisiyle daha içine kapanık bir dönem geçirir. Ancak bu yıllar O'nun kendini yeniden yaratma, yeniden kendini kavgaya sunma sürecidir. Çünkü O, her ne kadar yaşamın daha geri noktasında, kendi halinde yaşıyor gibi görünse de kendinden beklentileri bilmektedir. Bunun için sil baştan yapıp, emeği ile a-dından sözettilir olmuştur.

Hapishane çok farklı çevrelerden, çok farklı kişiliklerin aynı potada birleştikleri, birarada yaşadıkları yerdir. Bir'i doya doya yaşadıkları, aykırı yarıların istendiğinde çabucak törpülendiği, dönüşümün, gelişimin sağlandığı, dünya sının büyüdüğü yerdir. O'nun da II. mapusluk dönemi bu yarıyla kendini yeniden bulduğu bir süreçtir. Bu dönem O'nun en temel görünen yarı, yaşadığı tüm olumsuzluklara karşı ayağa kalkma çabasıdır. Çünkü birçok örnekle karşılaşmıştır. Kaçan-

gözen, bir yenilgi ile deyimciliğe "paydos" diyenler.

O ise tam tersidir. Kendi halinde ama iç disiplini koruyan, sıfırdan yeni birşeyler öğrenme gayretini hiç yitirmeyen, özellikle mahallelerden gelmiş genç yoldaşlarla ilgilenmeye, sohbet etmeye çalışırdı. Ama öne çıkan yanı disipliniydi. Ve bu disiplini onun yaşam biçimi haline gelmişti. Hiç aksatmadan düzenli kendi eğitim programını yapar, düzenli okur, yazar, çalışmalara katılır. Ve hiç aksatmadan sporunu yapardı. Hepimiz bunları sonuçta az-çok yaparız. Ama işin perçemi O bu konuda hepimizden daha disiplinli ve örnektir. Ki burunda bir adım ötesinde O'na bunlar pek özel olarak söylenmiş şeyler değildi. O kendi halinde amansız yaşamayı perçemliğini bilen ve öyle yala kararlılıkla devam edendi.

O'nun öne çıkan diğer bir yanı ise emekliliğidir. Bayrampaşa'da el işçiliği, resim, kart vb. balca üretildiği bir dönem yaşanıyordu. Bir grup arkadaş bu işlerle yoğun şekilde ilgileniyor, örgütlenmeye buradan elde edilecek gelirle katkı sunmaya çalışıyordu. O da bu ekibin içinde, yönlendiren, yeni yeni şeyler üreten ve en çok katkı sunan arkadaşlardan biriydi. Gece gündüz saatlerce masa başında çalışırlar, yeni yeni şeyler üretirler, ziyaretçilere ve dışarıya aktarır, sattırarak katkı sunardı örgütlenmeye.

Bayrampaşa'da yaklaşık üç yıl kaldıktan sonra 4 Ocak direnişimizin ardından Ümraniye'ye gidenlerin arasında O'da vardır. Ve Ümraniye'nin onun yaşamında apayrı bir yeri vardır. Ümraniye'ye gittiğinde bir sohbet sırasında "Gemiler yaktım" der. Evet, ge-

mileri yakmıştır artık O...

Artık önünde yeni bir dönem, ümraniye süreci vardır. Osman'ın kendini yeni baştan yaratma, hedeflerine ulaşma dönemidir. bu Osman yine yaşamın içinde ama belkide bir kat fazlasıyla emek harcıyan, örgütlü yaşamı büyütmeye çalışandır. 92'de yaşadıklarının etkisinden sıyrıldığı, kendini bulduğu dönemdir bu.

Hoş sohbet biridir Osman. Gerek siyasal birliktiriminin iyi olması, gerekse de farklı şeylerde vakit olması ve edebiyatta da arda olsa ilgilendiği ona geniş bir sohbet konusu yaratmıştır. Çok çeşitli insanlarla, çok rahatlıkla ilişki kurabilmekte, gerek genel siyasal gelişmelere, gerekse de farklı alanlara ilişkin onların dünyasını geliştirebilmekte, yardımcı olmaktadır.

Bulduğu blokta birlikte olduğu genç arkadaşların her şeyiyle ilgilendiği, eğitmenlerine iradılararak yardım eden durumdadır. Denilebilir ki onunla birlikte aynı koşuştaki kalıp, ondan yararlanmamış - faydalanmamış, birşey öğrenmemiş bir kişi gösterilemez.

Hoş sohbeti, şen kahkahaları, canlılığı, rahatlığı ilişkilerinde hemen yansır. Onun için karşısındaki de bu açıklıkla rahat davranır O'nun yanında.

Yine çalışmalarda, herhangi bir konunun tartışılmasında bildiği bir konu ise iddialı ve kendine güvenli tartışır. Doğru bildiğini düşündüğü konularda düşüncesinin arkasında durur - savunur.

Eski mapus olmasından dolayı zorlukları görmüş - çekmiş biriydi. Bundan dolayı kullandığı tüm malzemelere büyük özen gösterir, sürekli çevresine bu kültürü aşılama çalışır.

Nerede görürsek görelim, elinde kalem - kağıt def.

ter-kitap vb. mutlaka vardır. Ya yazı yazıyordur, ya da gazetelerden k p r kesip ayırıyordur. Bir bakarsanız kestiği k p rlerle yeni arkadaşlarla arşiv işindedir. Ya da anma-kutlama için ekibini toplamış ışıklı masa- nin etrafında kart işini organize ediyordur.

Diğer bir yanıyla da Osman iyi bir aşçıdır.  mra- niye'de Cuma günü ziyaret g n y d . O da genelde cu- ma günleri mutfakta görevli olur ve özellikle zeytin- yağlı taze fasulye yapmayı çok severdi. Kasalarla taze fasulye gelirdi. O da kasaları günler öncesinden saklar ve kendi nöbetinde yemek yapardı. Hatta arkadaşlar arasında Osman her nöbetçi olduğunda "eyvah, bugün yine taze fasulye var" diye takilirdi. Yine kam n n - bet si olduğu gün toplantı ve çalışma varsa daha sab- bahтан akşam yemeğini hazırlamıştır bile.  nk  ter- tipli-programlı olduğu için önceden hazırlık yapmış ve herşeyi tamamlamıştır.

Kültür-sanat faaliyetlerinin, anma kutlamaet- kinliklerinin vazgeçilmez elemanlarından biridir. Afışlar de, pankartlarda, kartlarda ibomuz'la birlikte en çok meğir geçenlerden biridir.

Hemen her anma-kutlamada şiir akurdu. Eline metin filan almazdı. Deneyim ve tecrübeyle  ıkarıdı sahneye. Yine 98 yılında 84  l m Orucu şehitlerini an- ma programındayız. Diğer siyasetlerinde davetli olduğu bir program bu. Osman'ın yine şiirsel ve s el  an- latım görevi vardı. 2 veya 3 kişilik bir ekiptiler. Su- nuş yapanlardan biri de Osman. Söz sırası Osman'a gelir. Bir-iki cümle söyleyip yerinde peğinmeye baş- lar.  zleyenler bunun s yleziinin bir parçası olduğu- nu sanıyorlar. Perde ardından da sesler gelmekte.

Perdeye yanaşıyor ama sözler anlaşılılmıyor. Belliki sözleri unutmuş! Hiç bozuntuya vermeden "arkadaşlar kul sura bakmayın yaşlandıkt, sözleri unuttuyorum ben ammet ni getirin" sözleri ve bu hareketi anlamaya ayrı bir anlam kattı. Nede olsa doğaldı. Yapmacılık yoktu O'nun yaşamında. Ancak yinede izleyenlerin takılmalarından kendini kurtaramamıştı! Daha önceleri birlikte haps yattığı Sal'dan insanlar laf atmaya başladı "yaşlandığınızı kabul et" diye.

Özellikle şehitlerimize, şehit yakınlarına ve ailelerine düşkündür. Nede olsa pek çoğunu tanıyordu. Şehit yoldaşlarımızın anılarının anlatımında O'nun duygusallaştığına şahit olanımız çoktur. Başarı düğümleir, anlatılan anıdan yaratılan kahramanlığı yazar gibi anlatırdı. Gençlere ve kültürümüze vakıf olmayanlara, şehitler konusunda ve ailelerine yaklaşım konusunda eğitici konuşmalar yapardı.

Yaşından ziyade yaşam içindeti: canlılığı, hareketliliği, üretkenliği kendisine duyulan saygının nedevidir. Özellikle genç arkadaşların hiçbir isteğini geri çevirmez, sohbet eder, konuşur; ona bir abi, bir yoldaş bir öğretmendir artık.

İşte böyle Osman düştüğünde kalkıp, önce yürümeye, sonra koşmaya başladı... Zorlukları, sıkıntıları adım-adım, bıkmadan usanmadan aştı. Yeri geldi sert eleştirilere maruz kaldı, yeri geldi en yeri noktaya düştü. Ancak ne yolundan döndü, ne sevgisini yitirdi. Tam aksine partiye ve halka olan sevgisine, zafere olan inancına sığındı. Bu yol onu kahramanlaşacağı zafere yoluna, şehitliğe götürdü.

Ve ölüm Orucu için gönüllülük yarışı...

Daha sürecin başında, bu yarışta yer almaya çok çok istekli ve kararlıdır Osman. Kendisini buna kilitlemiş gibiydi. Yapılan tahminlerde ayları oldukça fazlaydı! Ekipler açıklanmadan önce Ümraniye'deki şehit panosunun önüne gelerek "ilk sıra hariç hemen hepsini tanıyorum" der ve şöyle devam eder: "Mücadele saflarına girdiğimden bugüne kadarki süre içinde etrafıma bakıyorum: benimle ve önceden mücadelede tanıdığım pek çok yoldaşım şehit oldu. Kendimden utanıyorum. Sıranın bana geldiğinde, bu hakkın verilmesine, yaşamımı şehitlerimize layık noktalamak istiyorum..." Konuşurken ses tonu serttir. Bu seferlik, isteğin, arzunun, kararlılığın ifadesidir.

Yine Osman'ı sık sık D7-8'in alt katında şehitlikte görmeniz mümkündür. Sık sık oraya gider ve şehitlerimize bakıp "bende onların arasında olmalydım" der.

O'ndan bahsederken "Bir mermide benden aslanım" şiirinden bahsetmeden olmaz. Hepimizin bildiği gibi Berdan'la özdeşleştirmişti bu şiir. Ve '96'dan sonra bu şiiri Berdan gibi okumayan belki de tek kişi O'dur. O şiire sahip çıktı. Hemen her anma-kutlamada okudu ve hep büyüttü düşlerini... Sonunda kavuştu düşlerine.

Ve 20 Ekim... Ekiplerde Osman'da vardır. Coşkusu konuşmaya değerdir. Abartısız tüm ekip arkadaşlarına hediyeler yapmıştır. Bu süreç esas olarak O'nun sevincini dışarı vurumunun en güzel örneklerine sahne olmuştur. Çünkü nihayetinde muradına ermıştır ama boş durmaz. Yine elinden geldiğince bir şeylerle uğraşır, yeni şeyler üretirdi. Yoldaşlarına hediyeler

yapar... Bu dönem Osman'ın birçok yoldaşa verdiği hediyeler hatırlanır.

Sonra 19 Aralık -- 4 gün boyunca en önde çarpışmak isteyen bir yürekti O. Komutanı Ahmet İbili "hileli" bir kura ile feda eylemi yapmadan önce bütün ölüm orucu ekibinin birlikte Feda eylemi yapma talebini örgütlülüğümüze iletendi. Bu talep kabul edilmiş, Ahmet İbili Feda eylemi yaparak şehit düşer. Osman gözleri dolu-doludur. Ahmet İbili'nin acısı, gururu öfkesiyle... her şeyiyle dolu doludur. Bıraksalar düşmanla göğüs göğüse çarpışacaktır. Öyle doludur. Patlamaya hazır bir dinamit gibidir.

Ve Kandıra... Kandıra'ya girişte işkeneli oramalardan O'da geçmiştir. Dahası O'na özel muamele uygulanmışlardır. Önce saldırarak feci şekilde işkence yapmalarına rağmen yaptırımları kabul etmez. Bu kez ölüm orucunu bırakması için başkî yaparlar. Reddeder. Sonra birkaç arkadaşla birlikte çırılç, plak sayularak, elleri, ayakları ranzaya kelepçeli vaziyette copla tecavüt edilmiştir. Düşman alacaktır. Bükemediği bileği öpmek teneşe onurunu kırılmak istemişler, ama onurunu kıramamışlardır. Çünkü Osman yine başı dik, meydan okumuştur işkenceci sürülerine. Başta da dediğim gibi onurlu insanlar her koşulda direnir. Onları onurlu kılan da direnişlerini sürgit devam ettirmeleridir.

Aylarca kandıra hücrelerinde yolculuğuna devam eder. Düşmana pervasızdır. Taviz vermez hiçbir konuda

Direnişinin ilerleyen günlerinde İmit Devlet Hastanesine kaldırılır. Mengele artıkları, beyaz önlüklü işkenceciler olarak O'nunda karşısına gelirler. Ama O işkencecileri yakından tanır, ve doktorların türlü

numaralarının ne anlama geldiğini hiç unutmaz. Bundan dolayı hastanede de hep başı dik, tavizsiz tutumunu sürdürmüştür. Hastanede kaldığı sürece orayı da bir direniş mevzisine çevirmesini bilir. Kararlılığı ve sorumluluk bilinciyle hareket etmesiyle düşmana kendini kabul ettirir. Subaylar, müdürler vb. her hangi birşey olduğunda O'nunla görüşürler.

Bu arada Veli Dayı'nın şehitlik haberi gelir. Bu gelişme üzerine hastanede zorla müdahaleler artar. Pek çok direnişçi zorla müdahale sonucu sakat bırakılır. Hafızaları, yılları çalınmış "yaşayan" ölü haline getirilmişlerdir. Koca çınarımız yılların birikimiyle ortada olup biteni sezintiyor, her an kendisine de müdahale edilebileceğini tahmin ediyor. Hazırlığını yapmaktan geri durmaz. Direnişini orada, hastanede, zulmün en güçlü olduğunun düşündüğü yerde nokalamak istiyordu. Bunun için ziyaretçilerine -refakatçilerine sürekli kolonya aldurtur. Kullanmaz, elbiselerinin arasına koydurtur. Fırsat bulsa hemen orada yakacaktır kendini, ama kelepçeli tutulduğu için, buna fırsat bulamaz. Bundan dolayı ablasına kendisini yakmasını söyler. Ablası bu durumu daha sonra şöyle ifade eder:

"Bunu yapamazdım. O'na da söyledim. Sana müdahale ettirmeye hakkım yok, direnişine, iradene saygı duyuyorum. Ama ben bir ablayım. Daha da ötesi senin annen gibiyim. Ben büyüttüm seni... Bendense ni yakmamı isteme. Yapamam!..."

Ve mengeleler, leğ kargaları O'nun başının üstünde dolanmaya başlar. Önce "ikna" turları düzenlenir. Doktorlar!, Hemşireler!, müdür, savcı hepsi

papağan gibi "birak" derler. Ablasını "ikna" etmeye çalışırlar. "Ne biçim ablasın, ölmesine izin mi vereceksin, bir imza onu hayata döndürecek." diye itigün boyunca baskı yaparlar. Aldıkları cevap her defasında aynı olur. Ve atçıklar kendi çözümlerine yönelirler. Eller ayaklar kelepçeli bir vaziyette zorla müdahale ederler Osman'a.

"Hastane önünde de bir hareketlilik hakimdi. Kimi aileler "yaşayan ölü" çocuklarının çalınmış hafızaları olmaksızın, oradan alıp çocuklarını götürüyorlardı. Hastane önünde basına da bu gelişme duyuruluyordu: Tahliyelerin hiç bir şeyi gözlemeyeceğini, zorla müdahalenin durması gerektiğini, tutsakların taleplerini kabul etmeden bu direnişin içeride, dışarda devam edeceğine dair açıklamalar yapılıyordu.

Tahliye edilentler arasında gazimiz Sardar Salman ve ufuk Yeniocak'ta vardı. Birşey hatırlamıyorlardı, ama gözleri çok şey ifade ediyordu.

Ve koca çınarımızda kapıda göründü. Ama kelimelerin tam anlamıyla bir deri - bir kemik vaziyet teydi... Avurtları çökmüş, kaburga kısmı iyice içe girmiş ve bacakları tıpkı bir çocuğun bacakları gibi incelmıştir. Ama ya gözler!... Gözler ışıltılıydı. Düşmanı bir kez daha yenmiş almanın gururu, onuru ile doluydu. Sevinçli, mutlu, huzurluydu."

Şimdi yoldaşlarının kolları arasındaydı. Kaç ay sonra yeniden kavuşuyorlardı. O uğursuz Aralık gecesi ayırmıştı On'ları birbirlerinden. Yoldaş sıcaklığından daha değerli ne olabilirdi o an için?! Ve yoldaşlar sarıldılar bir birlerine.

Önceden ayarlanmış ambulansa binip, dümeni

Armutlu'ya çevirdiler. Ne de olsa kahramanların me-
kanıydı, Armutlu. Fedailerin kalesiydi. O'da bir Fedai
olduğu için O'na da Armutlu yakışırdı doğrusu.

İstanbul'un Armutlu'su...

Sarıyer Sirtlerinde düşman götüne bakan bir
"Çıban başı"...

Armutlu'da evler... O evlerki artık ev değil her
biri direniş kalesi... Ve her direniş kalesinde yamansız
yaşçılar yaşamı savunuyorlar... Darhası yaşatmak için ö-
lüyorlar...

Boğaz ayaklarının altında müthiş bir manzara. Ya-
şam bir adım ötelinde. Gözlerinin hemen karşısında.
Oysa hücre-hücre, beden-beden ölümün üzerine yür-
rüyerek savunuluyor yaşam... Her ölüm karanlığın bek-
çilerine vuruyor darbeyi... Her ölüm geleceği aydınla-
tıyor, yarın kazandırıyor direnenlere... Her ölüm düşma-
nın karşısında yenilmezliğin adı oluyor.

Direniş kalelerinden birinde bir yiğit, bir ka-
ca çıkar...

İrmağın deriyaya kavuştuğu yer Armutlu... Bo-
ğaz ayaklarının altında... Çık yürü varırsın Karadeniz'e.
Karadeniz'de balıkçı takaları...

" ...

Dümen ve başaltlarında insanlar vardı ki
bunlar,

uzun eğri burunlu

Ve konuşmayı şehvetle seven insanlardı ki

Sırtı lacivertli hamsilerin ve mısır ekmeğinin
zaferi için.

hiç kimseden hiçbir şey beklemeksizin

bir şarkı söyler gibi ölebilirler..."

Nede çok severdi bu şiiri. Bu şiiri, ona memleketini ve insanlarını anlatırdı. Bu yüzden düşmezdi dilinden. Çok kişi dinlemişti bu şiiri onun dilinden...

Karadenizli, Artvinliydi. Kurtuluş savaşında belki de dedeleri bu vatanın, halkın kurtuluşu için Arhavi'li İsmail ile, Mustafa Suphi'lerle birlikte çarpışmış, ölmüş-öldürmüşlerdi. Yıllar sonra bu kez O, vatanın- halkın kurtuluşu, ülkemizin özgürlüğü için çarpışıyordu... Devrimciydi... Halkı ve vatanı uğruna, zafer uğruna kendini feda edip tereddüt sızıtca ölebilirdi yine.

Ambulansta Armutlu'ya doğru yol alırken, yolda ilginç bir telefon konuşması olur, ki hemen pek çoğumuz bunu anımsar. Cep telefonunu bilir, ama o güne kadar eline almış değildir Osman. Telefonda konuştuğu kişiye: "Ben Cephe Savaşçısı Komutan Ahmet İbili Müfrezesi 1. Ölüm Orucu Ekibi Savaşçısı Osman OSMANAGAÖZLÜ" der.

"Doğal ve rahattı. Telefonu ters tutmuş olduğunu farketmedi bile. Öyle istendi. Yaptığı işin haklılığına, doğruluğuna, meşruluğuna o derece inanmış olduğu bu sözlerde saklıdır. Hatta Armutlu'ya geldiği ilk günlerde kırmızı bir şapka alıncı, ön yüzüne; "1. Ölüm Orucu Ekibi Ahmet İbili Müfrezesi" diye yazdırmıştı. Feda şehidimiz Ahmet İbili'ye özel bir bağlılığı vardı. Direnişinin ilerleyen günlerinde birincinin gidip geldiği günlerde "Ahmet İbili seni çağırıyor" dendiğinde gülümser, yanındaki elini sıkıca kavradı. Söyleyeceklerini bu şekilde anlatmak ister, gözleleriyle konuşurdu. "

Armutlu'ya vardığında ilk sözü "Beni Sevgi'nin yanına götürün, O'nu görmek istiyorum" olur. Yola birlikte başladığı yoldaşını, uzun yıllar sonra görmek sarılıp, kucaklaşmak tarifi imkansız duygulardır. Ancak O'nu yaşamak

gerek. Ki yaşayan da On'ların yerinde olmak ister.

Armutlu'daki direniş evlerine bir yenisi daha ekleniyordu. "Osman OSMANAĞAOĞLU Direniş Evi" idi bu yeni açılan evin adı.

Armutlu süreci aslında O'nun o güne kadar nasıl yaşadığına, orada da, bulunduğu her mekanda da aynı yaşamı sürdürmesi demekti. Günler hızla ilerlerken, bedeni hücre-hücre erirken, O, hâlâ yaratıcılığını devreye sokarak birşeyler üretmenin peşindeydi. Düşmana "gol atmak" istemesi, "300 gün dağlara çıkıp hesap sormak" istemesi, aslında savaşçı gibi düşündüğünü - yaşadığını bize göstermektedir. Ve yine her zaman ki o bildik iç disiplini koruyarak oluştu, O'nu yeni tanıyan birçok insan üzerinde derin etkiler bırakıyordu. Bir kez gelip de görenler tekrar-tekrar ziyaretine geliyordu.

İşte Armutlu sürecinde öne çıkarken orada birer-bir de yaşadıkları, yer, zaman, mekân, koşul ayrımı yapmadan yapması gerekeni bilerek hareket etmesi, hareketine yeni ilişkiler, olanaklar yaratmak istemesi onun özelliklerinden biriydi. Armutlu "insanlık okulu" olduysa Bilgesu Erenus'un deyimiyse, bunda O'nun payı, katkısı çok büyük tür. O bir sınıf öğretmeni değildi. Halkın içinden çıkmış, hayatın öğretmeni olmuştu.

"Biz bu halkın eulattarıyız. Bu kahramanlık soyunu Bedrettin'lerden, Pirsultan'lardan, Buruna'lardan alıyoruz. Yani bu kahramanlığı sizlerden öğrendik"

Bu sözleri 28 Temmuz '01'de 6. Ekiplerin yola çıktığı gün Armutlu halkına hitaben yaptığı konuşmada söylüyordu.

O'da bir kahramandı. Ve şimdi halkının içinde

Vatanımızın örgütlülüğü, halkımızın kurtuluşu için bedeni acılığa yatırmış, hücre-hücre eriyordu. O'nun eriyen hücreleri, her konuştuğu insanla birlikte yeniden canlanıyor gibiydi.

Armutlu'da kaldığı eude, tıpkı hapishanedeki gibi, düzenli tertipliydi. Öyle bir yaşamı içselleştirmiş, bilince vardırmıştı. Artık O'nun yaşam tarzı buydu. Böyle yaşayacaktı. Böyle yaşadı...

Ve 299 gün...

Sonrası belli. Sonrası onun düşlerinin gerçekleştirildiği an... Sonrası panada yerini aldığı an... Sonrası beklediği yoldaşlarına kavuştuğu an... Bu bir "sonra" değil aslında, bir kavuşma bu yarış... Tüm acılar bu kavuşma anı için çekiliyor. Her kavuşma yeni bir yaşamın boy vermesi demek. Toprağa, suya kavuşmak... Oradan tatım olup yeniden boy vermek. Gelincikler gibi alalacıp alanları doldurmak... Kavuşmanın sırrı burada saklı...

Ressam mutluluğun resmini çizememiştir. Ama mutluluğun resmini yapanlar var. Hemde ne çok ressamımız var mutluluğun resmini yapan.

299. gün... son direnişçi de gelir, Saygıyla eğilerek, ahındaki kızıltan banttan öper usulca... Dudaklar hafifçe gülümser... Yüzdeki bu gülümseme ile bu eğilmez baş yana düşer... Ey ressam, mutluluğun resmini mi arıyorsun?! İyi bak bu görüntüye... Varmıburdan ala mutluluğun resmi?! Bu ne bir tiyatro sahnesi, ne bir film karesi, ne de bir dizi... Bu perçegin, hayatın ta kendisi... Burada hayatın askerleri, ölümlerinden vuruyor.

Düşmanın çeşitli manevralar yaptığı, direnişçileri kaçırdığı bir dönemde şehitliğiyle düşmanın bey-

ninde patladı. O'nun şehitliği onurun - erdemin şerefine zaferiydi.

Biliyordu; şimdi şehitliğiyle burjuva ideolojisine, düşüncesine en büyük darbeyi vuracaktı...

Biliyordu; şimdi bu ölüm bir son değil, ölüm süzlüğün başlangıcıydı...

Ve her ölüm düşmanın korkusu, kabusu, sonuydu...

Ölümü yenmenin adı oldu. Onuruyla, erdemıyla, şerafiyle, iradesiyle yendi ölümü.

Sözünün eri koca çınarımız... İrade - inanç topu... Onur abidesi... Armutlu sırtlarından Karadeniz gibi coşup yaman güyledi... Vurdu, parçaladı, dağıttı düşmana ait ne varsa...

Tarih yaprakları: 14 Ağustos '01'i gösteriyordu...

Yer: Armutlu...

Mekan: Osman OSMANAĞAOĞLU Direniş Evi...

Koca çınarımız hayata son kez gülümseyerek, mutluluğun resmini bize miras bıraktı.

O mirasa sahip çıkacak, koruyacak, Adalet dağıtan namlularımıza "Bir Mermi'de benden" diyen Osmanlarımız için süre çeğiz. Hesabını soracak, zaferi kazandıracak, Osman'larımızı armağan edeceğiz.